

Max Cahner

Benvolgut amic:

Fa tres o quatre dies que em van telefonar de part vostra, per recordar-me l'acte de lliurament dels premis AVUI.

Agraeixo de tot cor la vostra gentilesa i em dol moltíssim haver-vos de dir que no em serà possible d'assistir-hi. Passo una mala temporada, amb problemes greus: la meva esposa va sofrir un infart de miocardi el proppassat mes d'abril i això ha canviat la nostra vida. Jo tinc una afecció a l'esòfag que limita molt les meves activitats, en uns moments en els quals em caldria multiplicar-les.

El fet que l'acte se celebri a Manresa, amb la perspectiva d'un retorn a Barcelona ja ben entrada la nit, em priva encara més del goig d'acompanyar-vos. No puc deixar sola la meva esposa durant tantes hores i em trobo davant d'una enutjosa coincidència. L'Acadèmia de Belles Arts de Sabadell em dedica una sessió d'homenatge, el dia 24 del mes actual. Com sol ocórrer, també tindrà lloc de cara a la nit i, en aquest cas, vaig aconseguir que un familiar nostre s'oferís a fer companyia a la meva dona. Ara no puc demanar que dos dies abans, en la data del lliurament dels premis AVUI, es repeteixi la mateixa oportunitat.

He d'afegir que l'homenatge de Sabadell em fou proposat ja fa temps, quan jo ignorava totalment el programa previst per a la concessió dels premis AVUI. Si ho hagués sabut amb prou anticipació potser m'ho hauria pogut combinar, però ara ja és massa tard.

No cal que us remarqui la meva adhesió a l'AVUI i fins a quin punt m'honora sentir-m'hi vinculat. El fet que es vagi donar el meu nom a un dels premis ha estat una de les satisfaccions més grans de la meva vida. Agrairia de tot cor que es fessin constar aquests sentiments i els motius de la meva absència la nit de l'acte a Manresa.

A part de tot això, permeteu-me que us expressi una vegada més l'afecte que sento per vós i l'admiració i la reconeixença per la feina, tan valuosa, que realitzeu.

Cordialment vostre

Pere Calders

Barcelona 12 de novembre de 1990